

Hoofdstuk 1

Kevin Riel was klein voor zijn leeftijd – de kleinste jongen van de klas – en zijn ouders waren allebei heel lang, dus als hij naast hen stond leek hij net een mier.

Behalve lang en best wel oud (vooral zijn vader), waren zijn ouders ook verschrikkelijk slim. Maar slimme mensen zijn niet altijd verstandig. Een verstandig mens zou een kind nooit een naam geven die je kunt schrijven als *K. Riel*. Een verstandig mens zou beseffen dat iemand die *K.Riel* heet, meteen de bijnaam *Kriel* krijgt, zelfs van zijn vrienden. En Kevin had heel wat vrienden. Hij had ook een fiets met acht versnellingen, een tuin met een boomhut en een

grote, modderige vijver. Hij had best een goed leven.

Maar goed, dit hele verhaal – dit onverwachte, vreemde en gevaarlijke verhaal over de verdwenen erfenis van oom Tobi – begon toen Kevins moeder een nieuwe baan kreeg aangeboden. Ze was dokter (niet zo één die bloedende wonden hecht, maar eentje die door microscopen tuurt) en die nieuwe baan was in een ziekenhuis op honderdvijftig kilometer van hun huis, en dat was te ver voor haar om elke dag op en neer te reizen.

‘Ik zou daar doordeweeks wel kunnen blijven,’ zei ze, ‘maar dat zou ik naar vinden. Ik zou jullie tweeën te veel missen.’

Dus dat was dat, dacht Kevin.

Het leven ging nog een dag of wat zijn gewone gang en toen kwam Kevins vader, die schrijver was (niet van films of van succesvolle boeken, maar hij bedacht moeilijke kruiswoordpuzzels), met een akelig idee op de proppen. ‘We zouden dit huis voor een jaar kunnen verhuren,’ zei hij heel luchtig tegen Kevins moeder, alsof weggaan uit het dorp waar Kevin zijn hele leven had gewoond

iets doodnormaals was. ‘Dan kunnen we dichter bij je nieuwe ziekenhuis gaan wonen en zien of het ons bevalt.’

‘Mij bevalt het niks,’ zei Kevin.

Zijn vader pakte een kaart van Engeland en volgde met zijn vinger een weg naar het noorden. ‘Wel heb je ooit,’ zei hij, toen zijn vinger op een zwarte vlek stilhield. Hij schudde verbaasd zijn hoofd. ‘Ik had niet gedacht dat het ziekenhuis zo dicht bij Beeton was. Dat is de stad waar ik geboren ben. We zouden daar kunnen gaan wonen. Het is een heel aardig plaatsje.’

‘O, zeg, dat zou interessant zijn voor Kevin,’ zei zijn moeder.

‘Helemaal niet,’ zei Kevin.

Ze luisterden niet naar hem. Aan het eind van het schooljaar pakten ze alles in, verhuisden naar Beeton en Kevin moest mee. En al waren het slimme mensen, slim is niet hetzelfde als verstandig. Een verstandig mens zou weten dat als je móést verhuizen, de ergste tijd om te verhuizen juist aan het begin van de vakantie was. Want als je in het nieuwe huis aankwam, kende je geen andere kinderen, en kon je die ook niet

leren kennen voordat de school na de zomer weer begon.

En wat nog erger was, het nieuwe huis (aan de Beukenweg 20) was klein en saai en zag er precies zo uit als alle andere huizen in de straat en in de volgende straat en de straat daarna. En nergens in de buurt was een speelplein of een zwembad. Er was geen voortuin en de achtertuin bestond uit een vierkantje gras met een schutting eromheen die net te hoog was voor Kevin om overheen te kijken.

De eerste dag na de verhuizing propte Kevin zijn kleren en spellen in kasten en maakte de grote kartonnen dozen plat waar ze in hadden gezeten.

De tweede dag had hij niets te doen. Niets, niets en niets.

Dus toen zijn vader zei: ‘Ah, zit je daar. Ik dacht er net aan om een bescheiden promenade te maken. Heb je zin om mee te gaan?’ antwoordde Kevin: ‘O, mij best.’

Met ‘bescheiden promenade’ bedoelde zijn vader een korte wandeling. Zo praatte hij de hele tijd en altijd met een luide, heldere stem, waardoor mensen op straat omkeken en hem nastaarden.

Normaal gesproken had Kevin liever koude jus over zijn eigen hoofd gegoten dan dat hij met zijn vader ging wandelen. Maar nu, op deze oersaaie dag, liep hij mee de deur uit en gingen ze linksaf de Beukenweg op, verder door de Eikenlaan en links over de Kastanjehof.

‘Toen ik een jongeling was,’ vertelde zijn vader onder het lopen, ‘stonden er in dit deel van Beeton helemaal geen huizen. Dit was een geheel arboretisch gebied.’

‘Wat is arboretisch?’ vroeg Kevin.

‘Bebost. En dwars erdoorheen liep een beek.’

‘Stookten jullie fikkies?’

‘Pardon?’ zei zijn vader, die zoveel groter was dan Kevin dat hij zich soms dubbel moest vouwen om hem te verstaan.

Kevin verhief zijn stem. ‘*Stookten jullie fikkies?* Bouwden jullie dammen in de beek? Maakten jullie schommels?’

Zijn vader schudde het hoofd. ‘Nee,’ zei hij. ‘Ik ben nooit zo verrukt geweest van dat soort dingen. Ik had het te druk met het verzinnen van kruiswoordpuzzels.’

Ze liepen zwiingend door de Meidoornlaan.

‘Aha!’ zei zijn vader toen ze langs een ouderwetse rode telefooncel kwamen en de hoek omsloegen naar een winkelstraat. ‘Dit is dus het oude gedeelte van de stad. Ik meen me te herinneren dat de ingang van het familiebedrijf iets verderop was.’ Hij bleef staan bij een smalle inrit, maar er viel niet meer te zien dan een elektronische dubbele poort met stalen spijlen, en die zat potdicht. ‘Het is natuurlijk allang weg,’ zei zijn vader. ‘Hoewel de naam nog steeds te onderscheiden is.’ Hij wees naar een gietijzeren boog boven de poort. Er was nog net een stel losse, geschilderde letters zichtbaar.

R ELS M GN F EK ECH N EK N

‘Riels Magnifieke Mechanieken,’ zei Kevin na diep nadenken. Hij draaide zich naar zijn vader. ‘Wat voor mechanieken?’

‘Oorspronkelijk sloten en brandkasten en daarna innoveerde het bedrijf naar muntautomaten. Maar in de tijd dat de fabriek werd geannihileerd door een brandbom produceerden ze meen ik ook wapens.’

‘In die tijd werd het wát door een brandbom?’

‘In de as gelegd. In 1940, tijdens de Tweede Wereldoorlog, viel er zo’n bom op de fabriek. Mijn vader was die nacht afwezig en had de leiding overgedragen aan mijn oom Tobi, maar het vuur sloeg snel om zich heen en het gebouw brandde af.’

‘Vijftig jaar geleden,’ zei Kevin. ‘Bijna op de dag af precies vijftig jaar...’ Naast de poort hing een intercom en een bel met een naamplaatje, dat hij alleen kon lezen door op zijn tenen te staan. Hij las: *Kunst van het Vak. Ingang leveranciers.*

‘En wat gebeurde er na de brand?’ vroeg hij.

Zijn vader, die gewoonlijk kalme tevredenheid uitstraalde, keek opeens ernstig en liep verder. Het duurde even voor hij weer iets zei. ‘Het was allemaal nogal triest,’ zei hij. ‘Naar mijn idee markeerde het het einde van de familie. Mijn vader probeerde het bedrijf weer op te starten. Dat lukte niet en na een paar jaar trok hij weg uit Beeton. Hij verweet mijn oom Tobi de brand, want Tobi had nooit echt iets voor de fabriek gevoeld, hij was een illu...’ Kevins vader bleef opeens staan. ‘Mijn hemel!’ zei hij, terwijl hij naar iets staarde.

Kevin volgde zijn blik en zag een groot, verwaarloosd huis met een overwoekerde tuin, dichtgetimmerde ramen en een dak vol gebarsten en ontbrekende pannen.

‘Dat is het huis van oom Tobi!’ zei zijn vader. ‘De testamentaire verificatie is zeker nooit tot tevredenheid van de betrokken partijen afgehandeld.’

Kevin liet die laatste zin maar voor wat-ie was. ‘Wat is een “illu”?’ vroeg hij. ‘Je zei dat hij een “illu” was.’

‘Een artiest,’ antwoordde zijn vader. ‘Een illusionist.’

‘Een wat?’

‘Een goochelkunstenaar. Hij trad op met goocheltrucs.’

‘Een goochelaar?’ herhaalde Kevin. ‘Jij had een oom die goochelaar was? Maar dat heb je me nooit verteld.’

‘O nee?’ zei zijn vader vaagjes. ‘Nou ja, ik weet ook bijna niets van hem. En het is denkkelijk geen moment bij me opgekomen dat jij daar belangstelling voor zou hebben.’

Kevin rolde geërgerd met zijn ogen en liep naar

het hek. Het was begroeid met klimop en zat muurvast door de kronkelende stengels. ‘Nummer 6,’ zei hij, terwijl hij met zijn vinger over het koperen nummer streek dat half onder de blaadjes verborgen zat. ‘En wat voor trucs deed hij?’

‘Dat zou ik niet weten.’

‘En wat was het voor iemand?’

‘Ik vrees dat ik me niets van hem herinner. Ik was heel jong toen hij verdween.’

‘Is hij verdwénen? Hoezo is hij verdwenen?’

‘Ik bedoel dat hij is weggegaan en nooit meer naar Beeton is teruggekeerd.’

‘O.’ Kevin was teleurgesteld. Heel even had hij zich een wolk van rook, een leeg toneel en een stomverbaasd publiek voorgesteld. ‘En waarom is het huis dan zo verwaarloosd?’

‘Omdat er geen testamentaire verificatie was.’

‘Ja, dat zei je al, maar wat is dat?’

‘De wettelijke bekrachtiging van het testament. Oom Tobi liet het huis na aan zijn verloofde, maar kennelijk kregen ze ruzie. Zij ging er na de brand vandoor en niemand heeft haar ooit kunnen opsporen. Mijn hemel nog aan toe, het is inderdaad een bouwval.’

Kevin staarde naar de voordeur. Een paar houten planken waren er dwars overheen gespijkerd, maar daartussen kon hij net iets van een ovaal glas-in-loodraam zien. De veelkleurige stukjes vormden een soort afbeelding. Was het een hoed? En een stokje? En een woord dat hij niet goed kon lezen?

‘Maar ik lag in bed...’ kwam zijn vaders stem vanuit de verte.

Kevin keek om zich heen. Zijn vader was doorgelopen zonder te merken dat Kevin was blijven staan. ‘Dus heeft hij een cadeautje voor me achtergelaten,’ legde Kevins vader uit aan het lege stukje stoep naast hem.

‘Wie?’

‘Je oudoom Tobi. Hij kwam op kerstavond bij ons op bezoek toen ik een peuter was, maar ik sliep al.’

‘En wat was het cadeau?’

‘Een doos.’

‘Wat voor doos? Een goocheldoos?’

‘Nee, een geldblik. Ik heb het zelfs nog – dat blik waar ik paperclips in bewaar.’